

מאירות

מאירות צו

- 1 וידבר יהוה אל משה לאמר: (ב) צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העלה
- 2 הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו: (ג)
- 3 ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש
- 4 את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח: (ד) ופשט את בגדיו ולבש בגדים
- 5 אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור: (ה) והאש על המזבח
- 6 תוקד בו לא תכבה ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר וערך עליה העלה והקטיר
- 7 עליה חלבי השלמים: (ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה:
- 8 (ויקרא ו) זאת תורת העולה וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים לו) צדקתך כהררי אל
- 9 משפטיך תהום רבה וגו', (פקודי רל"ח ע"ב ושם מוגה) האי קרא אוקימנא ליה ואתמר, תא
- 10 חזי, האי עולה, סליקו וקשירו דכנסת ישראל לעילא, ודבוקא דילה בגו עלמא דאתי, למחוי
- 11 כלא חד, בקשורא חדא, בחידו: ובגין דסלקא לעילא לעילא, כתיב זאת תורת, רזא דכר
- 12 ונוקבא כחדא, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה, לסלקא בחביבותא.
- 13 **זאת תורת העלה וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, צדקתך כהררי אל משפטיך תהום**
- 14 **רבה וגו'. הפסוק הזה פרשנוהו ונתבאר. בא ראה, העולה הזו מעלה וקושרת את**
- 15 **כנסת ישראל למעלה, והדבקות שלה בתוך העולם הבא להיות הכל אחד בקשר**
- 16 **אחד, בשמחה. ומשום שעולה למעלה למעלה, כתוב זאת תורת, סוד של זכר**
- 17 **ונקבה יחד, תורה שבכתב ותורה שבעל פה לעלות בחביבות.**
- 18 כד אתער סטרא דצפון, כמה דאוקימנא דכתיב, (שער השירים ב) שמאלו תחת לראשי, כדון
- 19 איהי סלקא בחביבותא, ואתערטרא בימינא, ואתחברא באמצעיתא, ואתנהיר כלא מרזא
- 20 דקדש הקדשים, ודא מגו דרזא דאדם, ברעו דכהנא, ובצלוחתא, ובשירתא.
- 21 **כשמתעוררת רוח צפון, כמו שבארנוהו שכתוב שמאלו תחת לראשי, אזי היא**
- 22 **עולה בחביבות, ומתעטרת בימין, ומתחברת עם האמצעי, והכל מאיר מסוד של**
- 23 **קדש הקדשים, וזה מתוך סוד של אדם, ברצון הכהן ובתפלה ובשירה.**
- 24 והא אוקימנא דעולה קדש קדשים, ברזא דרוח עלאה, בגין דתלת רוחין קשירן כחדא, רוח
- 25 מתאה דאקרי רוח הקדש. רוח דלגו באמצעיתא, דאקרי רוח חכמה ובינה. וכן אקרי רוח
- 26 מתאה. אבל האי רוח, דנפיק מגו שופר, כלילן באשא ומיא. רוח עלאה דאיהו סתים בחשאי,
- 27 דביה קיימין כל רוחין קדישין, וכל אנפין נהירין. ובגין כך אהדרת עולה רוח ממש.
- 28 **והרי בארנו שעולה קדש קדשים בסוד הרוח העליונה, משום ששלוש רוחות**
- 29 **קשורות כאחת: הרוח המתחונה שנקראת רוח הקדש, הרוח שלפנים באמצע,**

1 שְׁנֵקְרָאת רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה, וְכֵן הַרוּחַ הַתַּחְתּוֹנָה. אֲבָל הַרוּחַ הַזֶּה שְׁיֹצֵאת מִתּוֹךְ
2 שׁוֹפֵר, כְּלוּלִים בְּאֵשׁ וּמִיָּם. הַרוּחַ הַעֲלִיוֹנָה שֶׁהִיא סְתוּמָה בַּחֲשָׁאֵי, שֶׁבָּהּ מִתְקִימִים
3 כָּל הַרוּחוֹת הַקְּדוּשׁוֹת וְכָל הַפְּנִינִים מְאִירוֹת, וּמִשׁוּם כֵּךְ חוֹזְרֵת הַעוֹלָה רוּחַ מִמֶּשׁ.

4 וּלְבַתֵּר מִרְזָא דְּבַהֲמָה, (דף כ"ו ע"ב) מִסְתַּפְּקִי וְאַתְּזַנּוּ, לְאַתְקַשְׂרָא רוּחָא אַחְרָא, דְּאִיהִי גו
5 מִסְאָבוּ, מְאִינוּן תְּרַבִּין וְשִׁמְנוּנִין, כְּמָה דְּאַתְמַר. וּבְגִין כֵּךְ עוֹלָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, שְׂאֵר קֶרְבָּנִין
6 לְמַעַבְדַּ שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא כְּלָהוּ, מִכְּמָה סְטָרִין וּמְאִרִי דְּדִינִין. לְאַתְעֵבְרָא וְלְאַתְנַהֲרָא מִגּו רְעוּתָא
7 לְאַתְבְּסָמָא, אֲקָרוּן קְדָשִׁים קָלִים, בְּגִין דְּלֹא מִתְעַטְרִי לְעִילָא לְעִילָא בְּקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים. וְעַל דָּא
8 אִינוּן קְדָשִׁים קָלִים, וְנִכְסִיו דְּלָהוּן בְּכָל אַתְר כְּמָה דְּאִוּקְמוּהוּ, אֲבָל עוֹלָה דְּאִיהִי רְזָא דְּקֹדֶשׁ
9 הַקְּדָשִׁים, לְאוּ אִיהִי כְּשֶׂאֵר קֶרְבָּנִין, דְּכָל עוֹבְדָהָא קֹדֶשׁ.

10 וְאַחַר כֵּךְ מִסוּד שֶׁל הַבְּהֵמָה נֶהְנִיִּים וְנִזְוֹנִים לְהַתְקַשֵּׁר לְרוּחַ אַחֲרֵת, שֶׁהִיא בְּתוֹךְ
11 הַטְּמָאָה מְאוּתָם חֲלָבִים וְשִׁמְנִים, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר. וּמִשׁוּם כֵּךְ עוֹלָה קֹדֶשׁ קְדָשִׁים,
12 שְׂאֵר הַקֶּרְבָּנוֹת כֻּלָּם כְּדִי לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם מִכְּמָה צְדָדִים וּבַעֲלֵי דִינִים,
13 לְהַעֲבִיר וְלִהְיוֹת נְאוּר מִתּוֹךְ הַרְצוֹן לְהַתְבַּשֵּׁם, וְנִקְרָאִים קְדָשִׁים קָלִים, מִשׁוּם שֶׁלֹּא
14 מִתְעַטְרִים לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה בְּקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים. וְעַל זֶה הֵם קְדָשִׁים קָלִים וְשִׁחִיטָתָם
15 בְּכָל מְקוֹם, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוּהָ. אֲבָל הַעוֹלָה, שֶׁהִיא סוּד שֶׁל קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים, אִינָהּ
16 כְּשֶׂאֵר קֶרְבָּנוֹת, שֶׁכָּל מַעֲשִׂיהָ קֹדֶשׁ.

17 תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב וְלִבֶּשׁ הַכֹּהֵן מְדוּ בַד, אֲלִין לְבוּשִׁין מִיַּחֲדִין לְקְדוּשָׁה. בַּד יַחֲדָאֵי, מִיַּחֲדָא
18 לְקְדוּשָׁה. וְכְתִיב בְּגִדֵי קֹדֶשׁ הֵם וְרַחֵץ בְּמִים אֶת בְּשָׂרוֹ וְלִבֶּשֶׂם. מֵאֵי טַעְמָא דָּא קֹדֶשׁ. אֲלֹא רְזָא
19 דְּמֵלָה, כְּדִקְאָמַר דְּאִיהִי קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, דְּסִלְקָא כְּלָא וְאַתְעַטְרָא בְּקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים, בְּקִשְׂרָא
20 חֲדָא. וְלְבַתֵּר מִפְּנֵי וְאַעֲבֵר רוּחַ מִסְאָבָא, דְּמִסְאָב כְּלָא, דְּלֹא שְׁלֵטָא, וְלֹא יִתְקַרֵּיב גּוּ מִקְדָּשָׁא,
21 וְאַתְעֵבְר מִכָּל סְטָרֵי דְּקוּדְשָׁא, וְאַשְׁתָּאֵר כְּלָא קֹדֶשׁ בְּקְדוּשָׁה יַחֲדָאֵי.

22 בָּא וְרָאָה מַה כְּתוּב, וְלִבֶּשׁ הַכֹּהֵן מְדוּ בַד, הַלְבוּשִׁים הַלּוּ מִיַּחֲדִים לְקְדוּשָׁה, בַּד
23 יַחֲדִי, מִיַּחֲד לְקְדוּשָׁה. וְכְתוּב בְּגִדֵי קֹדֶשׁ הֵם וְרַחֵץ בְּמִים אֶת בְּשָׂרוֹ וְלִבֶּשֶׂם. מַה
24 הַטַּעַם זֶה קֹדֶשׁ? אֲלֹא סוּד הַדְּבָר, כְּמוֹ שֶׁאָמַר שֶׁהִיא קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, שֶׁהִכָּל עוֹלָה
25 וּמִתְעַטֵּר בְּקֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים בְּקִשֵּׁר אֶחָד, וְאַחַר כֵּךְ מִפְּנֵי וּמַעֲבִיר רוּחַ טְמָאָה,
26 שֶׁמִּטְמָא הַכֹּל, שֶׁלֹּא יִשְׁלֹט וְלֹא יִקְרַב לְתוֹךְ הַמִּקְדָּשׁ, וּמַעֲבֵר מִכָּל צְדָדֵי הַקְּדוּשָׁה,
27 וְהִכָּל נִשְׂאָר קֹדֶשׁ בְּקְדוּשָׁה יַחֲדָאֵי.

28 וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא אַתְמַר, (נח"ס"ד) דְּכְתִיב, (תהלים לו) אֲדָם וּבַהֲמָה תוֹשִׁיעַ יי'. וְהִכִּי סִלְקָא
29 רְזָא דְּאֲדָם, מִסְטָרָא דְּאֲדָם. בְּהֵמָה, מִסְטָרָא דְּבַהֲמָה. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב אֲדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם.
30 אֲדָם וּדְאֵי, דְּהָא קֶרְבָּנִיָּה לְעִילָא, לְקִשְׂרָא קִשְׂרָא. וְלְבַתֵּר מִן הַבְּהֵמָה. וְכֹלָא אִיהוּ בְּקָרָא, אֲדָם
31 וּבַהֲמָה. וְדָא אִיהוּ רְזָא, דְּאַצְטְרִיךְ לְקֶרְבָּנָא אֲדָם וּבַהֲמָה, כְּדִקְאָמַר. תָּא חֲזִי, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא
32 בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, הִכִּי עֲבַד אֲדָם וּבַהֲמָה.

- 1 ואמר רבי שמעון, הרי נתבאר, שכתוב (תהלים לד) אדם ובהמה תושיע ה'. וכך
2 עולה סוד של אדם מצד של אדם. בהמה - מצד של בהמה. ומשום כך כתוב אדם
3 כי יקריב מכם, אדם ודאי, שהרי קרבנו למעלה לקשר קשר, ואחר מן הבהמה.
4 והכל הוא בכתוב - אדם ובהמה. וזהו סוד שצריך לקרבן - אדם ובהמה, כמו
5 שאמר. בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, כך עשה - אדם ובהמה.
- 6 ואי תימא והא כתיב (בראשית א) ועוף ועופף על הארץ, דהא מנייהו מקרבין קרבנא, ואפילו
7 עולה, כמה דכתיב ואם מן העוף עולה קרבנו. תא חזי, מכל אינון עופין לא מקרבין אלא מן
8 התורים או בני יונה. אלא רזא דא, מה דאתקשר בדא, פסיל בדא. דא ימינא, ודא שמאלא,
9 וכלא חד.
- 10 ואם תאמר, הרי כתוב עוף ועופף על הארץ, שהרי מהם מקריבים קרבן, ואפילו
11 עולה, כמו שכתוב ואם מן העוף עלה קרבנו - בא ראה, מכל אותם עופות אין
12 מקריבים אלא מן התורים או בני יונה, אלא סוד זה - מה שהקשר בזה, פסול בזה.
13 זה ימין וזה שמאל, והכל אחד.
- 14 עוף ועופף על הארץ, הא אוקימנא דאינון רזא דרתיכא. ובהו תסתלק רוח הקדש, לסלקא
15 לעילא. דאינון תרי, חד לימינא, וחד לשמאלא. עוף לימינא, ודא מיכאל. ועופף לשמאלא,
16 ודא גבריאל. דא לימינא, ודא לשמאלא.
- 17 עוף ועופף על הארץ, הרי בארנו שהם סוד המרכבה, ובהם תתעלה רוח הקדש
18 לעלות למעלה, שהם שנים, אחד לימין ואחד לשמאל. העוף לימין, וזה מיכאל.
19 ועופף לשמאל, וזה גבריאל. זה לימין, וזה לשמאל.
- 20 ובגין כך מקרבין תרין אלין, לסלקא רוח קודשא, ושמאלא מעטר וזיין לתתא, להווא סטר
21 שמאלא. וימינא לימינא. ואתקשרת אתתא בבעלה, למהוי חד. וכלא מסתלק ומתקשר
22 כחדא, לעילא ותתא וקודשא בריך הוא אסתלק בלחודיו ואתתקף.
- 23 ומשום כך מקריבים שני אלה, כדי להעלות את רוח הקדש, והשמאל מעטר ומזין
24 למטה, לאותו הצד של השמאל, וימין וימין, ואשה נקשרת לבעלה להיות אחד,
25 והכל מתעלה ומתקשר כאחד, למעלה ולמטה, והקדוש ברוך הוא מתעלה לבדו
26 ומתחזק.
- 27 ובספרי קדמאי, מסכנא לא יהיב חולקא לאתזנא, אלא לעילא לאתקשרא, אבל כלא לעילא
28 ותתא כל חד מתקשר לסטריה כדקא יאות, והא אוקימנא. (שמות רל"ט ע"ב) רבי אלעזר
29 שאיל לרבי שמעון אבוי ואמר, הא קשורא דכלא אתקשר בקדש הקדשים לאתנהרא,
30 אתדבקוּתא דרעוּא דכהני ליואי וישראל לעילא, עד היכן איהו סלקא.

- 1 ובספרים הקדמונים, העני לא נותן חלק להזין אלא להתקשר למעלה, אבל הכל
2 - למעלה ולמטה - כל אחד נקשר לצדו כראוי, והרי בארנו. רבי אלעזר שאל את
3 רבי שמעון אביו ואמר, הרי הקשר של הכל נקשר בקדש הקדשים כדי להאיר,
4 הדבקות של הרצון של כהנים לזים וישראלים למעלה, עד היכן היא עולה?
- 5 אמר ליה הא אוקימנא, עד אין סוף, דכל קשורא ויחודא ושליומו, לאצנעא בההוא צניעו, דלא
6 אתדבק, ולא אתיידע, דרעוא דכל רעוין ביה. אין סוף לא קיימא לאודעא, ולא למעבד סוף,
7 ולא למעבד ראש דאין. (נ"א ראש כמה דאין) קדמאה, אפיק ראש וסוף, מאן ראש. דא נקודה
8 עלאה, דאיהי רישא דכלא סתימאה, דקיימא גו מחשבה. ועביד סוף, דאקרי סוף דבר, אבל
9 להתם אין סוף.
- 10 אמר לו, הרי בארנו, עד אין סוף. שכל קשר ויחוד ושלמות, להצניע באותה צנעה
11 שאינה משגת ולא נודעת שבה רצון כל הרצונות. אין סוף אינו עומד להודע, ולא
12 לעשות סוף, ולא לעשות ראש של אין (ראשכמו שאין). הראשון הוציא ראש
13 וסוף, מי הראש? זו הנקודה העליונה, שהיא ראש של הכל הנסתר שעומדת בתוך
14 המחשבה. ועושה סוף, שנקרא סוף דבר, אבל לשם אין סוף.
- 15 לאו רעותין, לאו נהורין, לאו בוצינין בההוא אין סוף, כל אליו נהורין ובוצינין תליין לאתקיימא
16 בהו, ולא קיימי לאתדבבא, מאן דידע ולא ידע, לאו איהו אלא רעו עלאה סתימאה דכל
17 סתימין, אין.
- 18 אין רצונות ואין אורות ואין נרות באותו אין סוף. כל האורות והמאורות הללו
19 תלויים להתקים בהם, ולא עומדים להשגה, מי שיודע ולא יודע, אינו אלא רצון
20 עליון נסתר של כל הנסתרים, אין.
- 21 וכד נקודה עלאה, ועלמא דאתי, אסתלקו, לא ידעין בר ריחא, כמאן דארח בריחא ואתבסם,
22 ולא דא נייחא (ס"א ניחח), דהא כתיב (ויקרא כו) ולא אריח בריח ניחחכם, דהא ריח ניחח
23 ריחא דרעותא, דכל הני רעותא דצלותא, ורעותא דשירתא, ורעותא דכהני, דכלהו רזא
24 דאדם, כדיון כלהו אתעבידו רעותא חדא, וההוא אקרי ניחח, רעותא: כתרגומו. כדיון כלא
25 אתקשר ואתנהיר כחדא כדקא יאות, כמה דאתמר.
- 26 וכשהנקודה העליונה והעולם הבא התעלו, אינם יודעים פרט לריח, כמי שהריח
27 ריח והתבשם, ואין זה נחת (ניחח), שהרי כתוב ולא אריח בריח ניחחכם, שהרי
28 ריח ניחח הוא ריח של רצון, שכל הרצונות הללו של תפלה, ורצון של שירה, ורצון
29 הכהנים, שכלם סוד של אדם, אזי כלם נעשים רצון אחד. וההוא נקרא ניחח,
30 רצון כתרגומו. אז הכל נקשר ומאיר כאחד כראוי, כמו שנתבאר.

1 ועל דא אתייהבת האי סטרא אחרא בידא דכהנא, דכתיב, (דף כ"ז ע"א) צו את אהרן ואת
2 בניו לאמר. רזא הכא, דהא אוקימנא, לית צו אלא עבודה זרה. והכא אתייהבת ליה
3 לאתוקדא ההוא מחשבה רעה, ולאעברא לה מגו קודשא, בהאי רעותא דסלקא לעילא,
4 ובהאי תננא ותרבין דאתוקדן, בגין לאתעברא מן קודשא, והאי צו ברשותיהו קיימא,
5 לאפרשא לה מן קודשא מגו האי קרבנא ואי תימא צו את בני ישראל, הכי נמי דהא ברשותיהו
6 קיימא, (ס"א לאפרשא לה מן קודשא) כל זמנא דעבדי רעותא דמאריהון, דלא יכלא
7 לשלטאה עלייהו.

8 **ועל כן נתן הצד האחר ביד הכהן, שכתוב צו את אהרן ואת בניו לאמר. סוד כאן,**
9 **שהרי בארנו, אין צו אלא עבודה זרה. וכאן נתן לו לשרף את אותה מחשבה רעה**
10 **ולהעבירה מתוך הקדש ברצון הזה שעולה למעלה, ובעשן הזה ובחלבים**
11 **שנשרפים, כדי שיעברו מן הקדש, והצו הזה עומד ברשותם להפרידו מן הקדש**
12 **מתוך הקרבן הזה. ואם תאמר, צו את בני ישראל - כך גם שהרי ברשותם עומד**
13 **(להפריש אותה מן הקדשה) כל זמן שעושים רצון רבונם, שלא יוכל לשלט**
14 **עליהם.**

15 והאי קרא כלא אתיא לאחזאה רזא דמלה, לאעטרא להאי רוח קודשא לעילא לעילא,
16 ולאפרשא לה לדא רוח טומאה, לנחתא לה לתתא לתתא. דא ברעותא ובצלוחא כדקאמרן,
17 ודא בעובדא כלא כדקחזי ליה.

18 **והפסוק הזה הכל בא להראות סוד הדבר, לעטר את רוח הקדש למעלה למעלה,**
19 **ולהפריד את רוח הטמאה ולהורידה למטה למטה, וזה ברצון ובתפלה כפי**
20 **שאמרנו, וזה במעשה, הכל כמו שראוי לו.**

21 והאי קרא מוכחא עלייהו, דכתיב צו את אהרן ואת בניו לאמר. צו: דא עבודה זרה, רוח
22 מסאבא. (בראשית ל"ח, נ"ח, ס') לאמר: דא אתתא, דאקרי יראת יי'. כתיב הכא לאמר,
23 וכתוב התם (ירמיה ג) לאמר הן ישלח איש את אשתו. והא אוקמוהו. בגין כך כלא אתמר, וכהנא
24 קיימא לאתתקנא כלא ברזא דאדם ובהמה.

25 **והכתוב הזה מוכיח עליהם, שכתוב צו את אהרן ואת בניו לאמר. צו - זו עבודה**
26 **זרה, רוח הטמאה. לאמר - זו האשה, שנקראת יראת ה'. כתוב כאן לאמר, וכתוב**
27 **שם (ירמיה ג) לאמר הן ישלח איש את אשתו, והרי פרשוה. משום כך הכל נאמר,**
28 **והכהן עומד לתקן את הכל בסוד של אדם ובהמה.**

29 זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי, דאינון ידעי אורחי דאורייתא, ואזלי בה
30 בארץ קשוט, עלייהו כתיב (ישעיה לח) יי' עליהם יחיו. מאן עליהם. אלין ארחי דאורייתא. יחיו:
31 יתקיימו, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

1 אֲשֶׁרֵי חֶלְקֵם שֶׁל הַצְדִּיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהֵם יוֹדְעִים אֶת דְּרָכֵי
2 הַתּוֹרָה וְהוֹלְכִים בָּהּ בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, עֲלֵיהֶם כָּתוּב (ישעיה לא) ה' עֲלֵיהֶם יַחֲיוּ. מִי
3 עֲלֵיהֶם? אֵלּוּ דְרָכֵי הַתּוֹרָה. יַחֲיוּ - יִתְקַיְמוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

4 אורות ישראל / פרק א / יא

5 כְּנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל מְנַצַּחַת אֶת הָעוֹלָם בְּכַחַה הַרוּחָנִי, שִׁיטוּדָה הַעֲלִיָּה הַמוֹסְרִית הַמְחַלְטָת,
6 הָעוֹלָה עַל הַנְּטִיּוֹת שֶׁבְרוּחַ הָאָדָם, גַּם עַל הַטּוֹבוֹת וְהַיּוֹתֵר יְפוֹת שֶׁבָהֶן. מְגִלָּה הִיא אֶת
7 כַּחַה בִּידִיעַת הַנְּהַגַת הָעוֹלָם לְמַעַלָּה מִדְּרָךְ הַטָּבַע, מִסְכַּרְת הִיא בְּנִסִּים וְנִפְלְאוֹת אֶת
8 מֵהוּתָה הַעֲצָמִית, וְהָאֱמֶת הַזֹּאת הִיא בְּעֲצָמָה **מְגִבֵּירָה אֶת הָעֵז הַרוּחָנִי בְּקִרְבָּה**
9 **וּבְעוֹלָם**. אִי-אֶפְשֶׁר לְאָדָם הַיְחִידִי וְהַקְּבוּצִי שִׁיתַעֲלֶה עַל טְבַעוֹ, בְּזִמְנֵן שֶׁהוּא תָּמִיד חוֹשֵׁב
10 שְׁכָל הַמְטָבַע בְּטָבַע אֵין עָלָיו כַּח עָלְיוֹן לְהַחֲלִיפוֹ בְּעֵלְיוֹ. עַל כֵּן אֵין מְנוּס מִשְׁפָּלוֹת
11 הַמוֹסָר שֶׁבְעַמֶּק הָרוּחַ לֹא לְעוֹבְדֵי עֲבוּדָה-זָרָה וְלֹא לְכוֹפְרִים מְחַלְטִים, וְהַמְחַשְׁבָּה
12 שֶׁהִיא מְעֲצָמַת אֶת הָרוּחַ, לְהַעֲלוֹתוֹ מִכָּל הַמְגֻרְעוֹת שֶׁבְטָבַע הַבְּהִמִי הַפְּרָאִי שֶׁל הָאָדָם,
13 הִיא רַק הַמְחַשְׁבָּה הָאֱמוּנִית, הַמְבַרְרַת אֶת פְּעֻלוֹתֶיהָ עַל-יְדֵי שְׁלֹטוֹן שֵׁם ד' בְּעוֹלָם
14 בְּהַתְּגַלּוֹת רְצוּנִית אִידֵאלִית, שֶׁזֶהוּ גִלּוֹי שֵׁם הַהוּיָה שֶׁבְתוֹרַת יִשְׂרָאֵל.

15 אורות ישראל / פרק א / ד

16 עֲצָמוֹת הַחֶפֶץ שֶׁל הַיּוֹת טוֹב לְכָל, בְּלֹא שׁוּם הַגְּבָלָה בְּעוֹלָם כָּלֵל, בֵּין בְּכַמוֹת הַנְּטָבִים
17 וּבֵין בְּאִיכוֹתוֹ שֶׁל הַטּוֹב, זֶהוּ הַגְּרָעִין הַפְּנִימִי שֶׁל מֵהוּת נִשְׁמַתָּה שֶׁל כְּנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל. זֹאת
18 הִיא יְרֵשֶׁתָהּ וְנַחֲלַת אֲבוֹתֶיהָ. הַרְגֵשׁ הַטּוֹב הַזֶּה, לְפִי גְדֻלוֹ, הַקְּפוּ וְעַמְקוֹ, כֵּן צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה
19 מְעֵטֵר בְּחֻכְמָה גְדוֹלָה וּבִגְבוּרָה כְּבִירָה, לְמַעַן דַּעַת אֵיךְ לְהוֹצִיאֻו אֶל הַפַּעַל בְּכָל גּוֹנְיוֹ.
20 וְזֶהוּ טוֹד הַשְׁתוֹקְקוֹת הַגְּאֻלָּה שֶׁבְאֱמָה, הַנוֹתֵן לָהּ כַּח לַחֲיוּת וְלִהְתְּקִים בְּאֶפְן הַמְּפִלִיא
21 אֶת לֵב כָּל חוֹשֵׁב. כְּנֶסֶת-יִשְׂרָאֵל בְּעַמֶּק חֶפְצָה אֵינְנָה מְחַלְקַת מֵהָאֵלֹהוֹת כָּלֵל, הִיא
22 מְלַבֶּשֶׁת אֶת הָאֵלֹהוֹת הַמִּתְגַּלָּה שֶׁבְעוֹלָם הַכָּלְלִי, וְחֶפְצָה בְּהַוִּיתָהּ אֶת הַחֶפֶץ הָאֵלֹהִי
23 שֶׁל טוֹב ד' לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. זֶה הַטּוֹב הוּא הַסּוּד שֶׁל הַגְּאֻלָּה, הַמְּכַרְחַת לְבוֹא,
24 הַטּוֹב מְכַרְח לְנַצַּח אֶת הַכָּל, וְהַחֶפֶץ הָעַמֶּק וְהַמְטָבַע שֶׁל הַטּוֹב, וְהַשְׁקוֹק הַפְּנִימִי לוֹ
25 בְּעֶצֶם תּוֹכִיחַת נִשְׁמַת הָאֱמָה, הַמִּתְבַּלֵּט בְּתַפְלַת הָאֱמָה הַפְּנִימִית, מִסְמִיךְ לָהּ אֶת
26 הַגְּאֻלָּה. "וְהַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי, זֶה שֶׁסְּמַר גְּאֻלָּה לְתַפְלָה".

27 אורות ישראל / פרק א / יב

28 הַיְהִידוֹת הַנְּסִיּוֹת וְהַיְהִידוֹת הַטְּבַעִית הֵן מְשֻׁלְבוֹת זוּ בְּזוּ, אַחֲזוֹת אַחַת בְּחִבְרָתָהּ
29 כְּאֲחִיזַת נִשְׁמָה בְּגוּף. וְכַמְלַחְמָה שֶׁבְאָדָם הַפְּנִימִי הַיְחִידִי, שֶׁלְפַעְעִמִּים הַנִּשְׁמָה
30 מִתְּגַבְּרַת, וְהִיא מְאִירָה, אֲבָל הַגּוּף נִלְקָה עַל-יְדֵי זֶה יוֹתֵר מִדְּאִי, וּמִתּוֹךְ כֵּךְ בָּאָה נְטִיָּה

1 הפכית לחזק את הגויה, והנשמה סובלת מחשכת הגשמיית, וחזרת נטיה נשמית
2 להופיע, ובכל אותן העליות והירידות שווי המשקל הולך ומתקרב, - כמו כן הוא
3 בהיהדות הכללית. כשהרעיונות תולדות היהדות הנסית מתגברים, הרי היהדות
4 הטבעית נלקה, וממילא מרגשת גם היא בחסרון זה, שבלקוי זה של היהדות הטבעית
5 אובד הוא ההוד שבקומתה הרוחנית של היהדות את בסיסו, וממילא בהדי הוצא לקי
6 כרבא, ונלקה גם-כן הנצח שביהדות, הנסיות שבה והלך מחשבותיה, עמק רגשותיה
7 וחותרם המעשי שלה. עד אשר בכח החזרה התכופה, ההולכת ובאה משך של תקופות
8 שונות, ההשתלמות הקומתית של האמה בשווי המשקל הולכת ומתקרבת, והנצח
9 וההוד יחדו משפיעים הם את כחם, וכנסת-ישראל מתעלה עליהם, היא המקור
10 להיהדות בכללה בשני ערכיה הכלליים, היא עולה על שניהם במהות ההתחלקות
11 שלהם, ומזהר תפארת ישראל הרי היא סופגת את אורה, וממילא מתמזגות הן שתי
12 הצורות הללו אשר לכנסת-ישראל, הנסית והטבעית, בכל הסתעפיותיהן, במעמד
13 כזה שכל אחת מרחיבה את הגבול של חברתה.

14 אורות ישראל / פרק ב / א

15 היפי הפנימי של כנסת-ישראל, שבזה היא ממשכת את לב כל בניה אליה, הוא החן
16 האלהי הנסוך עליה, מפני שבכללותה היא משגת מהאלהות נעם עליון עדיון-כל-כראו,
17 מה שאין כל אמה וכל פרט יכול להשיגו. ומתוך שמדיו כללותה נמשך גם-כן חוט של
18 חסד בתוך כל יחיד מיחידיה, על-ידי חוט קטן זה מרגיש היחיד את היפי הנעלה שיש
19 בכללות האמה על-ידי החן האלהי החי בקרבה, ומתוך כך הוא מקשר אליה בכללה
20 בקשר אמיץ.

21 ז. על-ידי תוספת שפע רוח הקדש באמה, יתגדל הקשר שיש בין הפרטים אל הכלל.

22 ח. רוח הקדש בא דרך כנסת-ישראל אל הלב של כל יחיד ויחיד לפי מעשיו, - החפץ
23 של האידאליה האלהית היותר גבוהה, לגשמה בחיים ובמעשה, בחיי החברה והאמה,
24 ולהרגילה בעדנת הציורים התמידיים, ההולכים ושוטפים תמיד בכח המדמה אשר
25 בנפש האדם, ולהרחיב צעדיה בחכמה וכשרון, עד שמצד רב פתוחה ושכלולה היא
26 מוצאת את עצמה מבנה בכל טוב, אור חסד, גבורה, חכמה, שמחה, עדן ואהבה,
27 ומתוך שלמות בנינה ומלואה היא מרגשת גם-כן בהארה פנימית את האור והטוב
28 העולה למעלה למעלה מכל הכלים של יכלתה וחפציה, והיא מתנשאת תמיד
29 לעמתם. וכשם שהחפץ העליון האלהי, השרוי בכללות האמה, נותן מכחו את עז רוח
30 קדשו על היחידים המתכשרים אליו, כן גם כל יחיד המתכשר בתכונה אלהית, בטוב
31 מחלט, במוסר טהור וכללי, המחזק בדעה ושכל טוב, לפי אותה המדה שהוא

1 משתוקק להעלות את נשמת האמה כלה, לרוממה ולשגבה כן הוא פועל, וכן הוא
2 מחזק אותה ומוציא אותה מתעלומת הכח אל האור הפועל. "כל העוסק בתורה
3 ובגמילות חסדים ומתפלל עם הצבור, אמר הקדוש-ברוך-הוא מעלה אני עליו כאלו
4 פדאני לי ולבני מבין אמות העולם".

5 אורות ישראל / פרק ט / ח

6 בארץ-ישראל אפשר להשיג איה שהבשר של הגוף הישראלי הוא קדוש ממש כקדשת
7 הנשמה, ואין צורך כל-כך להרגיז את הגוף ממנוחתו הטבעית, כי-אם להעלותו
8 ולהטעימו טעם האמת של חיי הקדש השופעים מקדשת הארץ, הספוגים באוירה
9 המחכים של ארץ-ישראל.

10 אורות ישראל / פרק ט / טאורות קעא ט

11 מצוה לטעם בפה מלא מתענוג מתיקות זיו הקדשה הרעננה של ארץ-ישראל. למען
12 תשבעו וינקתם משד תנחמיה, למען תמצו והתענגתם מזיז כבודה. וצריכים להודיע
13 לכל העולם כלו, לעלובי הגלות האפלה, כי הצנור של החיים המלאים שפע אור
14 ונעימות קדשה של ארץ חמדתו החל להפתח, הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע
15 וקול התור נשמע בארצנו-188. ארץ נעימה דורשת היא את בניה, פושטת היא את
16 זרועותיה אליהם באהבה, על כל פשעים היא מכסה באהבתה. שובו שובו, בנים
17 גולים, בנים נדחים, לחיק אמכם, שובו וזכרו אל-חיים מחוללכם, זכרו נעימות
18 מתיקות עז אהבתו, אשר בבית אמנו וחדר הורתנו, הנה הוא מיחל לגלותה לנו. ואם
19 ראשית הגלוי רק קוי אור דקים אנו רואים, במהרה תפרץ האורה, מלא רחב ארצנו
20 עמנו אל.